

ITÉLŐSZÉK ELŐTT.

Hogy hazámat ne szeressem,	Főbe löhet, nyakasztathat,
A bitorlót meg ne vessem:	Bitófára fölakaszthat,
Hatalom nem teheti!	Ő erősebb, tegye meg!
Hogy hazámat megtagadjam,	De az érzelem honában;
Megvetés jelét hogy adjam:	Keblem titkos templomában:
Azt sem követelheti!	En urat nem ismerek!

(Bajza József.)

1919 JANUÁR 24.

Egy zászlót vittek fegyvertelenül,
Keményen, búsan —

És énekeltek rendületlenül.

És jött a sortűz, jött a puskatus,
Villant a szurony éle

És hullt a vér, a drága honfi vér
Az utca holt kövére.

A zászlót megragadták vad kezek,
Azután csend lőn, temetői csend,
Csak az órán a homokszem perreg.

A tépett zászló szent foszlányait
Ha vihar volnék, most ragadnám innen,
S óh, be jól esnék zúgva, bögve vinnem.
Nyargalnék velük a négy égi tájnak;
Mint terhes föllegeit
Vinném, amelyből villámok eikáznak;
Mint vulkán pernyéjét, hamuesőt,
Mint halálfejű lepkék seregét
Ugy vinném és hinteném szerteszét!

E pillangók véstjósoló serege
Ahol leszállana;

A mező üszkös lenne s fekete.

Akire hullana: égetné mint a láva,
Mint jég dermesztené,

S többé nem lenne tőle nyugovása.

Lehullatnám az oltár küszöbén,
Hogy felborzadjon rá

A boldog menyasszony s a vőlegény!

Lehullatnám a bölcső közelébe,
Hogy álmából a békés kisdéd is,

Riadjon fel a rettentő rengésre!

Lehullatnám a lezárt koporsóra,

Hogy koporsója fedelét a holt

Tépje fel e sikoltó riadóra!

Nem élne békén egy madárfiók,

Míg nem nőnének a megbántott földből

Uj, bosszúszomjas magyar légiók!